

19. nap: Szerda – Intimitás

A mai napon szeretnénk hálát adni, hogy miként Jézus az Eucharishtiában, úgy a Szentháromság a házasság szentségében nekünk ajándékozta önmagát. Isten nem a családot, hanem a házasságot tette szentséggé, amelyben testi és lelki kapcsolatunk jellé lesz nemcsak magunk, hanem a környezetünk számára. Így, általunk szenteli meg a családot és a család küldetését.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

[Imádkozzuk közös imánkat, vagy válasszunk ki a hétre a számunkra kedves imát!]

A saját testét senki sem gyűlöli, hanem táplálja, gondozza, akárcsak Krisztus az Egyházat.

Olvasmány az Efezusiaknak írt levélből (Ef 5, 21-32)

Legyetek egymásnak alárendeltjei Krisztus iránti tiszteletből. Az asszony engedelmeskedjék férjének, akárcsak az Úrnak, mert a férfi feje az asszonynak, ahogy Krisztus feje az Egyháznak: testének ő a megváltója. Amint tehát az Egyház alá van vetve Krisztusnak, az asszony is mindenben férjének.

Férfiak, szeressétek feleségeteket, ahogy Krisztus is szerette az Egyházat, és feláldozta magát érte, hogy a keresztségben szavával megtisztítva megszentelje. Ragyogóvá akarta tenni az Egyházat, amelyen sem szeplő, sem ránc, sem egyéb efféle nincsen, hanem szent és szeplőtelen. Így a férj is köteles szeretni feleségét, mint saját testét. Aki feleségét szereti, önmagát szereti. A saját testét senki sem gyűlöli, hanem táplálja, gondozza, akárcsak Krisztus az Egyházat. Mert tagjai vagyunk testének. „Ezért az ember elhagyja apját, anyját, feleségével tart, és a kettő egy test lesz.” Nagy titok ez, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom. Szeresse hát mindegyiktek a feleségét, mint önmagát, az asszonyok meg tiszteljék férjüket.

Elmélkedés

XVI. Benedek pápa írja: „Szent Pál teológiájában a házastársi szeretet Krisztus Egyháza iránti szeretetének szentségi jele, annak a szerelemnek, melynek csúcspontja a kereszt, Krisztus emberiséggel való »nászának« kifejezése, mely ugyanakkor forrása és középpontja az Eucharishtiának. Ezért az Egyház lélekben nagyon közel van mindazokhoz, akik családjukat a házasság szentségére alapították.”

Házaspárként testi egységre is meghívást kaptunk, amely kiteljesíti a kapcsolatunk szentségi dimenzióját. Tekintsünk rá testünk kapcsolatára! Erőforrás-e mindkettőnk számára? Mi okoz örömet, oldottságot, egységtapasztalatot? Mi fokozza a vágyunkat a legmélyebb találkozásra? Meg tudjuk-e osztani ebben az élményünket egymással, tudunk-e kérni és köszönni a testi kapcsolatunkkal

kapcsolatban? Milyen jelzéseket, szavakat, gesztusokat használunk és ebben hogyan tudunk növekedni?

Testünk kapcsolata élethosszig tartó erőforrása és kifejezése az összetartozásunknak. “Nem szabad, hogy ez „ráadás” legyen, hiszen a létemhez tartozik, a létezésem lényegéhez. Tehát nem mondhatom azt, hogy azért mellesleg élünk házasságot (teljes nemi közösséget) is. Nézzék, mindennek éppenséggel az Istenhez vezető útnak kell lennie. A házastársi egyesülés aktusa se legyen amolyan mellékes dolog, hanem legyen az Istenhez vezető utunk.” (Kentenich atya)

Akkor lesz csak a nemi élet a közös boldogság kifejezése és forrása, ha kölcsönösen áll, hogy nemcsak egymás testét, hanem a lehető legszemélyesebb módon egymás teljes személyiségét is át akarjuk ölelni. Nem csak magunk akarunk boldogok lenni, hanem a házastársunkat akarjuk boldoggá tenni. Szent Ágoston mondta az Oltáriszentségről: „Senki ne egye ezt a kenyeret anélkül, hogy előbb ne imádta volna. Vétkeznénk, ha nem imádnánk.” Hasonlóan megfogalmazhatjuk: senki ne vegye társa testét magához anélkül, hogy egész lényét ne törkedne szeretni és tisztelni.

Ez nem jelenti azt, hogy a nemi élet szerelmes ölelése közben a páruk helyett a háromságos Istenre kellene gondolnunk, és nem adhatnánk át magunkat önfeledten az örömnél. Ez nem lenne természetes. Tilmann atya szemléletesen így fejezte ki ezt: „Úgy van ez, mint egy akkord a gitáron. Csak a hangzást halljuk, nem minden egyes hangot. Így éljük meg mi is azt, amikor egymásnak ajándékozunk magunkat. Akkor is, ha éppen abban a pillanatban nem gondolunk kimondottan Istenre.”

A Szentháromság Isten közösség, és a házasságban minket is közösségre hív egymással, és ehhez az is hozzátartozik, hogy nyitottak vagyunk egymás felé, nem zárkózunk el társunktól sem lelkileg, sem testileg. Krisztus keresztyén alapjainál, nemiségünk ritmusának különbözőségében kirajzolódik. Házaspárként csak akkor leszünk boldogok, ha az Eucharisztia ünnepléséhez hasonlóan szerelmünk, intimitásunk megélésében is nyitottak vagyunk az áldozatra, megéljük az önátadás teremtő, egyesítő erejét. Ez a szeretet nyilvánul meg a gyermekek elfogadásában, a várandós feleséggel szembeni figyelmességben, társunk egészségi állapotának, hangulatának figyelembevételében. Az időnként visszatérő szexuális korlátozottság arra vezet, hogy a gyengédségnek más útjait keressük.

A saját testét senki sem gyűlöli, hanem táplálja, gondozza, akárcsak Krisztus az Egyházat.

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Hálát adok, hogy a társam ölelésében is Te vonsz magadhoz engem! Hálát adunk, hogy nekünk ajándékozod magad a házasság szentségében is! Bocsánatot kérünk, hogy sokszor nem élünk vagy visszaélünk a Tőled kapott lehetőségeinkkel!

Szűzanyánk, családok Édesanyja, imádkozz értünk! Amen.